

עפ"ת 72310/01/20 - מדינת ישראל נגד גומעה עודה

בית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 01-20-72310 מדינת ישראל נ' עודה
עפ"ת 20-1606-02-20 עודה נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט מרדכי כדורי
בעניין:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עווה"ד איליה גלבurd-יעקב, הדס אמיר
מפרקיות מחוז ירושלים - פלילי
המעוררת בעפ"ת 20-1606-02-10
המשיבה בעפ"ת 1606-02-10

נגד
גומעה עודה
ע"י ב"כ עוז קרון אבלין-הרצ, הישם עומר
מהסנגוריה הציבורית
המשיב בעפ"ת 20-1606-02-10
המעורער בעפ"ת 1606-02-10

פסק דין

לפני ערעורים הודיעם על גזר דין של בית המשפט לטעורה בירושלים (כב' השופט נ' מהנא, סגן נשיא), מיום 19/12/2019.

המעוררת בעפ"ת 20-1606-02-20 (להלן: "המעוררת") מלינה על כך שהוטל על המשיב עונש פסילה לתקופה קצרה מעשר שנים. המעורער בעפ"ת 20-1606-02-20 (להלן: "המשיב") מלון על חומרת עונש הפסילה שהוטל עליו.

הרקע:

1. המשיב הורשע, על פי הودאותו, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 בפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1991 (להלן: "הפקודה"), ונהייה ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) בפקודת ביטוח רכב מנوع [נוסח חדש], תש"ל-1970. על פי עובדות כתוב האישום, ביום 6/12/2018 גזר בית המשפט לטעורה על המשיב, בנסיבות, עונש של פסילה מלאקל או מלאחזיק רישיון נהיגה במשך 10 חודשים. המשיב הפקיד את רישיון הנהיגה שלו ביום 10/9/2019. חרף האמור, ביום 25/9/2019, במהלך תקופת הפסילה, נהג המשיב ברכב.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו המשיב יודה בעובדות כתוב האישום, יורשע, והצדדים יבקשו שבית
עמוד 1

המשפט יגוזר עליו מאסר בפועל למשך שישה חודשים ויום, יפעיל עונש מאסר מותנה למשך שישה חודשים באופן חופף, יטיל עליו מאסר על תנאי למשך תשעה חודשים ופסילה על תנאי למשך עשרה חודשים, יפעיל עונש פסילה על תנאי באופן מצטבר ויגוזר עליו התcheinות להימנע מעבירה בסך של 15,000 ₪ למשך שנתיים. הסדר הטיעון לא כולל הסכמה אשר לרכיב פסילת הרישון בפועל, ביחס אליו טענו הצדדים באופן פתוח.

3. במקודם מחלוקת הצדדים בבית המשפט כאמור עדותה תחולתו של סעיף 40א בפקודת, לפיו:

"הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיפים 62(3), 64, 65(א)(2) או (3) או 67, או על עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, תוך שימוש ברכב, ובעשר השנים שקדמו למועד ביצוע אותה עבירה כבר הורשע לפחות פעמיים על אחת מהעבירות האמורות, דינו - נוסף על כל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזק רישיון נהיגה, לתקופה שלא תפחות מעשר שנים"

4. המערעת טענה לפני בית המשפט כאמור, כי המשיב הורשע ביום 6/12/2018 בשלושה אישומים שצורפו לבקשתו, ושבכל אחד מהם יוחסה לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה, בנגדו לסעיף 67 בפקודת. המערעת טענה, כי בנסיבות אלו "**מתיקיות תכילת החוקה המובאת בפקודת התעבורה בסעיף 40א**", שכן החוקן סבר שכאשר אדם שב ועובד עבירה של נהיגה בזמן פסילה "**מדובר ברכידבים חמורים**", ובשל חומרת העבירה יש הצדקה להרחקו מהאגה לתקופה של 10 שנים. המערעת הדגישה, כי היבטו "הורשע פעמיים" שבהוראת החוק הנ"ל צריך "**להבחן בבחינה מהותית ביחס לעבירות ולא בבחינה מילולית דזוקנית**". לפי בינה זו, על אף שהמשיב הורשע "**בהרשה אחת שמונה שלושה פרטיאי אישום שונים במסגרת צירוף תיקים**" יש לראותו כמו ש"הורשע פעמיים" ולהטיל עליו פסילה למשך 10 שנים (הציטוטים המודגשים לקוחים מדברי ב"כ המערעת לפני בית המשפט כאמור).

5. לעומת זאת, טועה המשיב, כי המערעת נמנעה מלבקש מבית המשפט לפעול לפי סעיף 40א במקרים אחרים, ولكن מדובר באכיפה בררנית. עוד טועה המשיב, כי דינה של הרשותו בשלושה אישומים שצורפו כדין הרשעה קודמת אחת בלבד. משכך, הוא לא "הורשע לפחות פעמיים" בעבירה על סעיף 67 בפקודת, וממילא סעיף 40א בפקודת לא חל בעניינו.

גזר דין של בית המשפט כאמור:

6. בגור דין אימץ בית המשפט כאמור את עמדת המשיב וקבע, כי יש לראות בגור דין הקודם שnit נגד המשיב כהרשותה אחת בלבד. בית המשפט כאמור ביסס קביעתו זו על שלושה נדבכים:

ראשית נקבע, כי מסקנה זו מתיישבת עם הרישום בגילוין הרשותות של המשיב, בו צוינה בעקבות גזר דין הקודם הרשעה אחת במספר כתבי אישום שצורפו.

עמוד 2

שנית, בית המשפט קמא הפנה לסעיף 39(א) בחוק העונשין תשל"ז-1977, המורה כי מי שהורשע בשל עבירה אחת רשאי לבקש שבית המשפט ידון אותו גם בשל עבירות אחרות שהוא מודה שעבר אותן. נקבע, כי הוראה זו מביאה בחשבון את שיקול השיקום, ומטרתה לאפשר לנאים לסייע את עניינו, "לנקות שולחן", לקבל עונש אחד והרשותה אחת בשל כלל מעשי העבירה בהם הוא מודה, ולצמצם את מספר הרשעותיו.

שלישית נקבע, כי תכילת סעיף 40א בפקודת הוא להטיל עונש חמור על מי שעמד לפני בית המשפט לפחות פעמיים בעבר לשעה עבירות חמורות. אולם, נאשם צבירף מספר אישומים עמד לפני סיכון של הרשותה רק פעם אחת, ואין לומר שהוא הובא לפני בית המשפט לפחות פעמיים.

.7. יחד עם זאת, ניתן בגזר הדין משקל למספר העבירות החמורים הדומות בהן הורשע הנאשם בעבר לעונשי המאסר והפסילה שהוטלו עליו ושלא מנעו ממנו לחזור ולבצע עבירה דומה ולמשכו של עונש המאסר לו עתרו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון. לנוכח כך גזר בית המשפט קמא על הנאשם עונש פסילה למשך שנתיים.

.8. בית המשפט קמא לא סטה מעתירת הצדדים לפי הסדר הטיעון בכל הנוגע ליתר רכיבי העבירה שהتابקו על ידם, כמופורט לעיל.

תמצית טיעוני הצדדים בערעורים:

.9. המערערת תוקפת בערעורים שהגישה את הימנעותו של בית המשפט קמא מלאמצ' את עמדתה אשר לתחולתו של סעיף 40א בפקודת הנ"ל.

המערערת מפנה בטעונה להלכה שנקבעה בבית המשפט העליון, לפיה בית המשפט מוסמך להאריך מאסר על תנאי אך ורק אם הנאשם הורשע בעבירה אחת בלבד בתקופת התנאי. אולם, אם הוא הורשע ביותר מעבירה אחת, אין נפקות לשאלת האם הוא הורשע בשני הליכים נפרדים, או במסגרת הרשותה אחת. בין כך לבין כך, אין בבית המשפט סמכות להאריך את תקופת התנאי (ע"פ 10/71 **מדינת ישראל נ' פלח**, פ"ד כה(1) 593, 589 להלן: "**הלכת פלח**"). לעומת זאת, אין שווה חל גם ביחס לסעיף 40א בפקודת. בית המשפט רשאי שלא להטיל פסילה למשך 10 שנים רק אם מדובר בהרשותה קודמת אחת בעבירה אחת, אך אם הנאשם הורשע בעבר ביותר מעבירה אחת, אין זה משנה אם הרשותה נעשתה בשני הליכים נפרדים או במסגרת הרשותה אחת.

המערערת טוענת עוד, כי תכילת חקיקתו של סעיף 40א בפקודת היא הרחקה מהכਬיש של נהגים שהם עבריין סדרתיים, על מנת לשמור על חי אדם. הנתון שיש ליתן לו את משקל הבכורה לעניין זה הוא מספר העבירות הקודמות שנעשו, ולא מספר הפעם בהם הנאשם עמד לפני בית המשפט ולא הורתע מהמעמד החוזר.

המערערת מוסיפה וטוענת, כי בית המשפט קמא בחר בפרשנות לשונית דוקנית אשר עלולה להביא לתוצאות אבסורדיות שאין מתאפשרות על הדעת. כך, נאשם שיüber עשרה רבות של עבירות מהעבירות המנווית בסעיף 40 א בפקודת ויצרפן במסגרת נקיי שולחן, יدون לעונש פסילה קצר ממשמעותית מאשר נאשם שיüber שלוש עבירות בלבד מהעבירות הנ"ל, אך יורשע בכל אחת מהן בנפרד. לעומת זאת, פרשנות זו עלולה להמריץ נאשימים למשוך את ההליכים המתנהלים נגדם ולצרכם על מנת שייחסבו כהרשותה אחת.

המערערת טוענת עוד, כי המשיב עבר שתי עבירות של נהיגה בזמן פסילה בזמן שהיא תלוי ועומד נגדו הלייר בשל עבירה זהה. כתוב האישום שהוגש נגדו לא הרתיע אותו. לעומת זאת, יש להסיק מכך שבית המשפט קמא שגה בקביעתו לפיה המשיב עמד לפני בית המשפט פעמיים אחת בלבד.

במהלך הדיון בערעור הוסיף המערערת וטוענה, כי בהלייר הקודם שננקט נגד המשיב הוא לא הורשע במועד אחד ובכרעת דין אחת, אלא בשלוש הכרעות דין שניתנו במועדים שונים: 19/7/2018, 7/2/2018 ו-18/12/2018. בגין של שלוש הכרעות דין אלה ניתן גזר דין אחד.

10. המשיב סומר את ידיו על מסקנתו של בית המשפט קמא, בכל הנוגע לאי תחולתו של סעיף 40 א בפקודת.

לעומתו, הביטוי "הורשע לפחות פעמיים" בו נוקט סעיף 40 א בפקודת ברור, ומשמעותו הוא שאמת המידה שנקבעה בו היא מספר הרשעות בעבר, ולא מספר העבירות.

עוד טוען המשיב, כי הענישה המנדטורית החמורה הקבועה בסעיף 40 א בפקודת נועדה למקרים חמורים של עבירות חוזרת. היא לא כוונה למקרים של מוגדות רגילה, בהם נאשם חוזר ועובד פעמיים אחת נוספת עבירה בגין הורשע בעבר, אלא במקרים של מוגדות חמורה, בהם בעבר של הנאשם לפחות שתי הרשעות קודמות.

המשיב מוסיף וטוען, כי יש להבחין בין מי שעבר מספר עבירותטרם הורשע בגין ("הצברות עבירות"), לבין מי שההורשע, נשא בעונש ושבר עבירה ("מועדות"). לעומת זאת, פרשנותה של המערערת תביא לכך שהעונש הקבוע בסעיף 40 א בפקודת יוטל גם במקרה של הצברות עבירות, ולא רק במקרה של מוגדות.

המשיב טוען עוד, כי גם אם ניתן לפרש את סעיף 40 א בפקודת בשני פנים, הרי שיש להעדיף את הפרשנות המקלה עם הנאשם.

המשיב מצין, כי טענת המערערת במהלך הדיון, לפיה בעברו שלוש הרשעות בשלוש הכרעות דין שניתנו במועדים שונים, היא טענה חדשה, הסותרת את טענותה לפני בית המשפט קמא ואת טענותה בהודעת הערעור

מתועמה. לאחר שמדובר בטענה חדשה שליטה בשלב מאוחר, משקלה נפגע ויש מקום למנוע את העלאה.

.11 המשיב אינו מסתפק בטענותיו נגד תחולתו של סעיף 40א בפקודת. בערעור מטעמו נתען על ידו, כי עונש הפשילה שהוטל עליו אינו מידתי, וחורג מדיניות הענישה הנהוגה. לעניין זה טוען המשיב, כי מדובר בפשילה לתקופה מצטברת של 30 חודשים, שאינה מידתית בנסיבות בהן מדובר בהרשעתו השנייה בלבד בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, כפי שנקבע בזר הדין.

דין ומסקנות:

תחולתו של סעיף 40א בפקודה:

.12 חקיקתו של סעיף 40א בפקודה נועדה למנוע מנוגים מועדים, השבים ועוורים עבירות תעבורה חמורות, להמשיך נהוג, ולסקן בניגודם את המשמשים בדרך. לצורך כך נקבעה במסגרת ענישה מחמירה, הכוללת פסילה מלנהוג במשך שנים ארוכות.

השאלה הטעונה הכרעה היא, מהן הנסיבות בהן יראה נהג כנהג מועד, לצורך תחולתו של סעיף 40א בפקודה, או מהו מבחן המועדות שנקבע בסעיף 40א בפקודה לצורך תחולתו של סעיף החוק הנ"ל והטלת העונש המנדטורי שנקבע בו.

כעולה מטעוני הצדדים, לסבירתה של המערערת, שיקול הבכורה נתון למספר העבירות הקודמות שנערכו על ידי הנהג קודם להרשעתו الأخيرة. לעומת זאת סבור המשיב, וכן הクリיע בית המשפט קמא, כי שיקול הבכורה נתון למספר גזר דין הקודמים שניתנו בעניינו.

.13 נראה לי, כי לשונו של החוק, על פי פשטוטו, אינו תומך בעמדתם של מי הצדדים. הביטוי בו נעשה שימוש על ידי החוק הוא "**הורשע לפחות פעמיים**". מכאן, כי הרשעה אחת אינה מבססת מועדות, גם אם היא כוללת מספר עבירות. מנגד, הימנעותו של החוק מלבחן בביטויים "גזר דין לפחות פעמיים" או "ניתנו נגדו שני פסקי דין מרשיינים" מלבדת, כי די בשתי הרשעות נגד אדם כדי לבסס מועדות, גם אם לא ניתנו בעקבותיהן שני גזר דין.

בגדרו של סעיף 40א בפקודה לא יבוא אףו נהג שלא הורשע בעבר לפחות פעמיים, גם אם נערכו על ידו מספר עבירות. מנגד, הוראת החוק תחול על מי שהורשע פעמיים, גם אם דינו לא גזר.

.14 לנוכח האמור מתחייבות המסקנה, כי לא ניתן לאמץ פרשנות מילולית לביטוי "**הורשע לפחות פעמיים**". כאמור, החוק נותן את משקל הבכורה למספר הרשעות הקודמות שנערכו, ולא למספר העבירות שנעשו. למשל נמצא לקבוע כי הרשעה אחת בשתי עבירות מצדיקה הרחקה ממושכת מהאגה, מה טעם לכך

שתי הרשעות בשתי עבירות יצדיקו זאת? אין טעם ענייני להבחן בין מי שהורשע פעם אחת בשתי עבירות שנעברו על ידו, לבין מי שהורשע לאחר שהוגשו נגדו שני כתבי אישום נפרדים. מבחינה עניינית, שני עבורי העבירה הנ"ל דומים. הרשעתו של זה בכתב אישום אחד, ושל الآخر בכתב אישום, עשויה שלא להיות אלה תוצאה אקראית ולא מהותית. נסיבות אקראיות אין מצדיקות להבחן הבדיקה כה מהותית בין שני עבורי עבירה, באופן שעל האחד תוטל עונשה חמורה מאוד, בעוד על חברו יוטל עונש קל בהרבה.

נראה, כי די בכך כדי לפרש את המילה "הורשע" שלא במובנה המילולי, אלא על פי ההקשר חקיקתי הפנימי המלא שלה. פרשנות זו, כרך נראתה לי, ראוי לה שתיגזר מהתפקידת של הוראת החוק - הרחיקת נגעים מודדים המסייעים בניגמתם את הציבור. לשם כך, יש לעמוד על הנסיבות בהן "ראה מי שעבר עבירות חוזרות כמודע".

כפי שטענו הסוגרים, על מנת לעמוד על מידת החומרה שבהתנהגות האנטי-חברתית, יש לבחון האם מדובר בריבוי עבירות, או בנסיבות עבירות:

"המונח **"הצטברות"** שביבוי **"הצטברות עבירות"** בלעג **concurrence of offences**", נועד לכנות אותו ריבוי עבירות שנעברו על-ידי אותו עוזה לפני הורשע בדיון אף לא אחת מהן. המשמעות של שני סימני-יחaud אלה - עוזה משותף לכל העבירות שביבוי ועיטוין של כלון לפני תגובת החברה לאף לא אחת מהן - מחייבת מסקנות פנולוגיות לגבי העוזה ולגביה מה אשר עשה בunicipio החקוק הפלילי, לעניין כל עבירה שבהצטברות בנפרד, ולענין כלון כמלול. ה"צטברות" על גב אותו אדם של צורור עבירות מתבטאת בהעדר מחיצה כלשהי ביןין מטעם השילטון אף לא כלפי אחת מהן, וגם נתנתה ביטוי צירוי לקשר פנימי מיוחד זה שבין העבירות, מרכבי הריבוי; מאפין זה משליך על מידת החומרה הטמונה בהתנהגותו האנטי-חברתית הכוללת של אותו אדם. מכוח כך, הופכת **"הצטברות עבירות"** למוסד משפטי בעל מעמד מיוחד במיגור הסוגים השונים של ריבוי עבירות.

אשר ל"מחיצה" שבין מרכיבי ריבוי עבירות - שאינה קיימת במקרה של הצטברות עבירות, או ביתר דיוק, רק שמה קץ להצטברות - עשויה ליצור ריבוי מסווג אחר, כשההצטברות ניצבת, בכל היקפה, מצד אחד בלבד של "מחיצה", ועבירה או מספר עבירות נוספות מהוות אגף אחר של הריבוי החדש. ובכן מחיצה זו שאינה קיימת בתוך הצטברות עבירות, אך שמה לה קץ בלבד, מתבטאת בגישה דיננו של העוזה בשל עבירה או עבירות שנמנאות עם ההצטברות, וכל עבירה שנעברת לאחר מכן מומנט זה פותחת מחזור עברייני נפרד. זהה התערבות החברה שיש בה כדי להרטיע את העוזה לביל יישר בדרכו העברנית; ואם נכשל נסיוון זה, הרי כל תוספת של התנהגות עברנית לאחר גזירת דין בשל עבירה או עבירות קודמות תצמיח ריבוי עבירות מדגם אחר, אשר על החוק להתייחס אליו בחומרה מוגברת."

(ש"ז פלר, **יסודות בדיני עונשין** כרך ג, 296 (תשנ"ב))

16. משמעות הדברים שליל היא, שמידת החומרה של התנהגות אנטית חברתית חוזרת נבחנת לפי **מספרם של מחזרי העבירות** שנערכו על ידי העולה, כאשר בין מחזר למחזר הוצאה "מחיצה". לא הרי מי שעבר מספר עבירות בהullen אחד או במחזר עבריני אחד, כהרי מי שהשלים מחזר של עבירות שבסתופו הוצאה "מחיצה", ולאחר מכן שב לسورו.

עשויות להיות גישות שונות בכל הנוגע לדמותה, עובייה או חוסנה של ה"מחיצה" - אותו אירוע שראוי לראות בו כחותם את מחזר העבירות הקודם, ואשר עבירה הנעברת לאחריו פותחת את מחזר העבירות הבא. לצורך כך ניתן לבחור בתחנות שונות על פני ציר הזמן במהלך מתנהל ההליך הפלילי, החל משלב החקירה ועד לשלב סיום הנשיאה בעונש.

כן, לעומתתו של פרופ' פלר, ה"מחיצה" מתבטאת בגורם דין שניית נגד העולה. לעומת זאת, הגדרת המונח "רצידビיזם" על ידי National Institute of Justice על ידו מגדירה הוצאה להצביע על כך שלஸברתו ה"מחיצה" באה לידי ביטוי בשלב שלאחר גזר הדין - שלב העונש או הטיפול:

Recidivism is one of the most fundamental concepts in criminal justice. It refers to a person's relapse into criminal behavior, often after the person receives sanctions or undergoes intervention for a previous crime
(<https://nij.ojp.gov/topics/corrections/recidivism>)

מkr שבסעיף 40א בפקודה קבע המחוקק כי הרשות קודמות הן אלה שיישמשו אמת מידת למועדות, יש להסיק, כי הרשותו של אדם היא ה"מחיצה" שנקבעה על ידו לשם אבחנה בין מחזרי עבירות.

17. עולה מהאמור, שהביטוי "הורשע פגמים" ממשמעו הורשע בגין שני מחזרי עבירות. סעיף 40א בפקודה יחול אפוא על מי שקדום להרשותו הנוכחית הורשע לפחות פעמיים, כאשר הרשותו השנייה נעשתה בשל עבירה שנערכה על ידו **לאחר** הרשותו הראשונה.

אבחנה בין מי שעבר עבירה נוספת לאחר הרשותו, לבין מי שעבר מספר עבירות קודם הרשותו, אינה אבחנה אקראית, אלא עניינית ומהותית. אבחנה זו מביאה לידי ביטוי את מידת החומרה הרבה יותר של התנהגות האנטית חברתית בمرة הראשונית, המצדיקה להחמיר בהתאם גם בעונש המוטל בגיןה, על פני העונש המוטל בمرة השנייה.

18. כאמור, הנתוונים הנדרשים על מנת לבחון האם אדם הורשע פגמיים, הם המועדים בהם נקבעו העבירות והמועדים בהם ניתנו הכרעות הדין. אין אףוא נפקות לשאלות הנוגעות לגזרי הדין שניתנו בעקבות ההורשעות הקודמות, מספר גזרי הדין והאם הם ניתנו בעקבות צירוף תיקים אם לאו. אמת המידה שנקבעה בסעיף 40א בפקודה, על פי פרשנותו שלעיל, היא ההרשעה, ולא גזרת הדין.

19. הלכת פלח אינה תומכת בפרשנות המוצעת על ידי מי מהצדדים. עניינה של הלכת פלח הוא למי שנגזר דיןו בעבר לឧשות מאסר מוותנה, ובנסיבות של בית המשפט להורות על הארכת תקופת התנאי לאחר שההורשע בעבירה נוספת. לצורך העניין, אין נפקות למספר ההורשעות הקודמות של אותו אדם, אלא למשי העבירה שעשה לאחר הרשעתו. לעניין זה נקבע, כי לשונה של הוראת החוק (סעיף 22 לחוק דיני עונשין (דרכי עונשה) [נוסח משולב], תש"ל- 1970 דاز, שנוסחו זהה לנוסחו של סעיף 56(ב) לחוק העונשין תש"ז-1977 דהיום): **"לא ישתמש בבית-המשפט בסמכות לפי סעיף זה אלא לגבי הרשעתו הראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת"** בrhoora:

"...מלשונו של הסעיף ניתן להסיק רק מסקנה אחת: שם ביצע הנידון עבירה נוספת והורשע עליה - מוסמך בית-המשפט להאריך את תקופת התנאי. אך אם ביצע יותר מעבירה אחת - שוב אין זה משנה אם הורשע בעבירות בנפרד או במסגרת הרשעה אחת - ואין לבית-המשפט סמכות להאריך את תקופת התנאי."

(פסקה 7 בפסק הדין)

כאמור, בנגד לסעיף החוק שנבחן בהלכת פלח, בסעיף 40א בפקודת התעבורה ניתן משקל הבכורה למספר ההורשעות הקודמות, ולא למספר העבירות.

20. בכר יש גם כדי לישב את טענת המערערת, לפיה אין זה מתקין על הדעת שנאשם שייעבור עשרות רבות של עבירות המניות בסעיף 40א בפקודה ויצרפן במסגרת ניקוי שלוchan, יידן לעונש פסילה קצר משמעותית מאשר נאשם שייעbor שלוש עבירות בלבד מהעבירות הנ"ל, אך יורשע בגין כל אחת מהן בנפרד. על פי האמור, ככל שהעבירות נ עברו קודם קודם הרשעה הראשונה, במסגרת מחזור עבירות אחד, אין הצדקה לעונשה המחייבת שנקבעה. אולם, אם נ עברו עבירות נוספות לאחר הרשעה, נפתח בכר מחזור עבירות שני, אשר הרשעה בגין מצדקה עונשה מחמורה בעיתוי.

מהכלל אל הפרט:

21. כאמור, המערערת טענה לפני בית המשפט קמא, כי המשיב "הורשע ביום 6/2/2018 בגין שלושה אישומים שונים שכורפו", וכי הוא הורשע "בהרשעה אחת שמנונה שלושה פרטי אישום שונים במסגרת צירוף תיקים". על בסיס טיעון זה, המשיב לא עבר אייזו מהעבירות לאחר הרשעה קודמת. גם טענת המערערת במהלך הדיון בערעור, לפיה המשיב הורשע בשלוש הכרעות דין שניתנו בשלושה מועדים שונים, אינה מבססת את תחולתו של סעיף 40א בפקודה, בהיעדר פירוט בנוגע למועד ביצוע

העבירות ביחס למועדים בהם ניתנו הכרעות הדיון. בין כך ובין כך, לא הונחה לפני בית המשפט קמא תשתייה שיהיה בה למד על כך שהמשיב עבר עבירה נוספת לאחר הרשעה קודמת, ובכך עבר שני מחזורי עבירות.

לאור האמור, לא נפל פגם בתוצאות גזר הדיון, ואין הצדקה להתערבות ערכאת העreauו.

ערעור המשיב:

.22 לא מצאתי ממש בטענות המשיב נגד חומרת עונש הפסילה שהוטל עליו.

ראשית, בית המשפט קמא נתן את המשקל הראוו למספר העבירות הקודמות הדומות שנערכו על ידי המשיב. אמנם, לא נקבע שהמשיב עבר שני מחזורי עבירות. אולם, אין בכך כדי לאין את הנסיבות העבירות שהוא עבר בהילך הקודם. העובדה שהעונשים שהוטלו עליו בעבר לא מנעו ממנו לשוב ולעבור עבירה זהה, ואף עונשי מאסר ופסילה על תנאים תלויים ועומדים נגדו לא סייעו להרתוועו, מחייבת תגובה עונשת הולמת. כפי שນפק, ענישה על עבירות תעבורה אמורה להביא בחשבון את:

"...הרצון להתמודד עם התופעה של נהיגה בזמן פסילה, שעל חומרתה הרבה כבר עמדתי, והצורך לשגר מסר עński חד וברור כדי להרתווע את ציבור הנגאים. נסיבות ביצוע העבירה ונסיבות האישיות של הנאשם הקונקרטי אף הן מהוות תנאים מן העניין. אין דין של נאם שלחוותנו שורה ארוכה של עבירות תעבורה, וUBEIROT של נהיגה בזמן פסילה בפרט, כדי מי שנוהג לצית בדרך כלל להוראות החוק."

(רע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' ابو לבן 8/5/2007)

עונש הפסילה למשך שניםיים שהוטל על המשיב הוא עונש מידתי, מאוזן ראוי והולם.

שניית, טענות המשיב מתבססות בעיקר נגד משך הפסילה הכלל שהוטל עליו, לנוכח הפעלתו במצטבר של עונש הפסילה המותנה למשך שישה חודשים שהיא תלוי ועומד נגדו. אולם, לא רק שלא הייתה הצדקה לכך שבית המשפט קמא יסטה מהכלל לפיו עונש מותנה ירוצה במצטבר, אלא שלא היה גם הצדקה לכך שהוא יסטה לקולה מהסתמם של הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, לפיה עונש הפסילה המותנה יופעל באופן מצטבר.

סיכום ותוצאה:

.23משמעותו של המונח "הורשע לפחות פעמיים" לעניינו של סעיף 40א בפקודה הוא הרשעה בשני מחזורי עבירות, האחד נעשה קודם להרשעה הראשונה מהשתיים, והאחר לאחריו.

משלא הונחו לפני בית המשפט קמאות העובדות הנדרשות לשם הכרעה בשאלת מספר מוחזרי העבירה שנעשו על ידי הנאשם, אין הצדקה להטעבותה של ערצת הערעור בתוצאה של גזר הדין, שאינה כוללת ענישה לפי סעיף 40א בפקודה.

עונש פסילת הרישון שהוטל על הנאשם אינו חמור כלל, וודאי שלא באופן המצדיק את התערבות ערצת הערעור.

לנוכח כל האמור, הערעורים נדחים.

ניתן היום, ט"ז סיון תש"פ, 08 יוני 2020, בהעדר הצדדים,
בהת恭מתם.